

Herečka Simona Prasková (52), soudkyně Barbara z

Myslí si, že je právnička! Pišou jí na Facebook a chtějí radu...

Simona Prasková natočila asi 15 dílů Soudkyně Barbary. Reprízuji se stále dokola.

Natálku adoptovala, když jí byly dva roky.

Adoptovala holčičku z »kojeňáku«

PRAHA – Lidé si o ní často myslí, že je právnička, a dokonce po ní chtějí radu. Herečka Simona Prasková (52) je totiž z rolí, které hrála, nejznámější jako soudkyně Barbara ze stejnojmenného seriálu. Právničkou není, a ani bohatou milionářkou z Anglie. Právě naopak – díky manželově firmě byla na mizině a dostala se na dno. „Bylo to nejhorší období mého života,“ vzpomíná herečka. Tím ale její netradiční životní cesta nekončí – s druhým mužem adoptovala holčičku a stará se o těžce nemocného tatínka...

Aha! Simono, lidé vás nejvíce znají z role soudkyně Barbary. Vzpomenete si, jak jste se k ní dostala?

„Byla to rychlovka. V sobotu mě pozvali na pondělní casting, večer mi volali, že mě vybrali, a ve středu už jsem točila. V noci mi poslali text a druhý den jsem měla točit dva díly, asi 300 stran textu. Učila jsem se celou noc. Pamatuji si, jak jsme jeli vozem do

Bratislavy, kde se tehdy natáčelo, asi sedm hodin. Dojeli jsme ráno v šest a za hodinu se začínalo. Vůbec jsme nespali. Do toho jsem tehdy ještě točila seriál Všechny moje lásky, takže jsem hned po natáčení jela do Prahy a pak hned zase zpět. Bylo to tehdy strašně vypětí.“

Aha! Když jste se objevila v roli soudkyně, lidé si často myslí, že jí skutečně jste, že?

„Ano. A někteří si to myslí dodnes! Stále mi chodí dotazy od lidí na Facebooku, jak mají řešit určitou životní situaci nebo zda bych jim nemohla poradit. Ale já právnickou opravdu nejsem, jsem herečka. Ale alespoň z právnické rodiny – dědeček byl známý právník a s právníkem jsem kdysi chodila.“ (směje se)

Aha! Musela jste se kvůli roli něco naučit?

„Nejtěžší bylo dostat do pusy správnou terminologii. Byla jsem se taky několikrát podívat u soudu, protože jsem se chtěla chovat jako opravdová soudkyně. Ale pak jsem během natáčení zjistila, že je to hodně divoká reality show, kde se hlavní důraz klade na svědky a jejich hádky. Soudkyně by vlastně měla být takovým semaforem, který je fidi.“

Aha! Děty seriálu Soudkyně Barbary se reprízuji pořád dokola a mají velkou sledovanost. V čem podle vás tkví její úspěch?

„Podle mě lidi chtějí show a emoce. A v Soudkyni Barbaře emoce litají. Pamatuji si, že to při jednom natáčení herci tak prožili, že jsem je od sebe musela odtrhávat. Navrhovatel s odpůrcem si doopravdy dali do zubů! Jiný herec zase při natáčení téměř zkolaboval a musela jsem ho křísit! On mi pak za to koupil velkou kytku.“ (směje se)

Aha! Je vždycky předem dané, jak proces dopadne, nebo máte možnost sama rozhodnout?

„Scénáře jsou vždycky jasně dané. Diváci se mě často ptají,

Barrandova, toužila po dítěti, ale protože se nedařilo...

Kdo je Simona Prasková?

Brněnskou rodačku Simonu Praskovou (52) to k herectví táhlo od dětství. První velké zkušenosti nabrala v Dětském studiu u Divadla na provázku, později vystudovala herectví na JAMU, kde byla v ročníku například s Vladimírem Javorským a Romanem Stolpou. Začínala v divadle Českých Budějovicích, postupně prošla více divadly včetně hostování v ND a HD Karlín. Deset let žila v Anglii a pomáhala manželovi s jeho firmou. Nyní je vdaná podruhé, s manželem adoptovali dceru Natálku (7). Věnuje se dabingu, točí filmy, namluvila řadu komentářů pro ČT, hraje v Malostranské besedě ve skupině Jana Kačera, nově natáčí sitcom z divadelního prostředí. Nejvíce ji proslavila titulní role v seriálu Soudkyně Barbara, kde natočila asi 15 dílů. V srpnu se chystá do kin film Taxi 121, kde si zahrála nejen ona, ale i její dcera Natálka a připravuje se na natáčení volného pokračování Samotářů. Už třetím rokem se doma stará o těžce nemocného tatínka.

Foto Aha! – David Malik, archiv S. Praskové, ara

Simona má doma i dva velké psy, boxerku Xiru a bloodhounda Amona, který vyhrál řadu výstav a získal nejvyšší ocenění na mezinárodních soutěžích. Na světové výstavě v Salcburku byl mezi bloodhoundy třetí! Měl i svého speciálního trenéra, bývalého policistu, který psy cvičil i na hledání bomb pro NATO. S příchodem dcery Natálky ale soutěžní aktivity musely ustoupit do pozadí.

Bloodhound Amon byl šampionem.

proč jsem tak rozhodla. Vysvětluji jim, že já jsem nerozhodla, musela jsem rozhodnout! I kdybych byla proti tomu, stejně musím říct to, co je napsané ve scénáři.“

Aha! Než jste se dostala k seriálu Soudkyně Barbara, dlouho jste žila v zahraničí a herectví se nevěnovala, proč?

„Vzala jsem si totiž Angličana. Kdysi jsem po premiéře šla na diskotéku a tam byl pán, který si se mnou chtěl zatančit. Mluvil anglicky a moc se mi nelíbil. Později zavolaal a vypadlo z něj, že je úspěšný obchodník. Potřeboval překladatelku. Vždycky v pátek mi nosil obrovskou kyticí. I když to nebyl můj typ, nějak si mě tím získal a začali jsme spolu chodit. A pak jsme se vzali. Svatba ale byla asi to nejkrásnější z celého manželství.“

Aha! Jak to?

„Kvůli manželovi jsem nechala herectví a ztratila jsem veškeré kontakty. Jezdili jsme mezi Anglií a Čechami. On prodal byt, takže jsme žili u jeho matky. Ta byla poloviční Rakušanka, která na naši svatbu přišla v myslivčeském kostýmu a s flintou, a to vážila asi 150 kg. I přes to všechno jsme spolu zůstali přes deset let. Skončilo to pak samo. Byl to dobrodruh, který chtěl poznávat svět. Odjel do Petrohradu a tam se zamiloval do mladé holky. Ale to už byl mezi námi stejně konec. Když jsem se pak vrátila, spousta lidí si myslela, že jsem strašně bohatá. Ale to vůbec nebyla pravda.“

Aha! Takže žádná milionářka z Anglie?

„To opravdu ne. Ale byla to zkušenost, díky které jsem pak krásně dovedla vystříhnout role podnikatelek.“

Aha! V Česku jste si našla druhého manžela a společně jste adoptovali holčičku. Jak k tomu došlo?

„Dlouho jsme se snažili o dítě, ale nedařilo se. Zkusili jsme všechno možné, ale k ničemu to nevedlo. A tak jsem se rozhodla pro adopci. Celý ten proces nebyl vůbec jednoduchý. Než jsme všim prošli, trvalo to přes rok. Pak na nás ještě k tomu zapoměli. Všichni kolem dítě už měli, jen my ne. Omylem totiž někam založili naši žádost. Pak se na nás ale usmálo štěstí a dostali jsme Natálku. A to se stalo úplnou náhodou.“

Aha! Proč náhodou?

„Protože si ji původně vybrali rodiče nakonec nevzali. Pořád u nich brečela, a tak ji museli vrátit. A to udělali den před Štědrým dnem! Natálka tehdy měla dva roky. Bylo to krásné stvoření s obrovskými očima a dlouhými řasama až k obočí. Takové šidlo, malý divoch. Celá já! (směje se) Pamatuji si, jak jsem za ní chodila. Tehdy vůbec neuměla mluvit a najednou řekla jedno slovo: „Máma.“ Okamžitě jsme si k sobě našly cestu.“

Monika BRABCOVA